

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. Варна , 25.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ в публично заседание на
шестнадесети август, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора Вилен Стефан Мичев (АП-Варна)
като разгледа докладваното от Росица Ант. Тончева Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20213000600098 по описа за 2021 година

при произнасянето си взе предвид следното:

Производството по Глава двадесет и първа от НПК е по инициатива на
адв.Р.К., който с въззивна жалба по чл.318, ал.6 от НПК атакува правилността
на присъда №260001/04.02.2021 година, постановена от състав на ОС-Разград
по НОХД №73/2020 година, с която подзащитният му К. АН. КР. е признат за
виновен в извършване на престъпление по чл.343, ал.3, б.б, пр.5 вр. ал.1, б.в
от НК, съответно наказан с лишаване от свобода за срок от три години,
изпълнимо при първоначален общ режим. Със същата присъда е приложен
чл.68, ал.2, пр.1 от НК във връзка с наказание по НОХД №471/2017 година по
описа на РРС, подсъдимият е осъден за разноски, решен е въпросът с
веществените доказателства. Съдебният акт съдържа и оправдателен
диспозитив касателно предметните на повдигнатото обвинение нарушения по
чл.5, ал.1, т.1 и ал.2, т.1, както и по чл.20, ал.1 и ал.2 от ЗДвП.

Въззивната жалба се позовава на всички основания за неправилност на
присъдата, с по-подробна мотивировка на оплакването за неправилно

приложение на материалния закон в резултат на осъждането на подсъдимия за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, преценено от защитник за нерелевантно към разследваната пътна ситуация, т.к. в генезиса ѝ не е нарушен режим на скоростта, а единствено неправомерното поведение на починалия велосипедист. Бланкетни са оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения в първата инстанция и несправедливост на присъдата. В условията на алтернативност защитникът търси въззивна намеса за цялостно оправдаване на подсъдимия, за отмяна на присъдата и връщане на делото в първата инстанция или изменение на обжалвания съдебен акт с намаляване на наказанието при приложение на чл.55 от НК.

След проведено съдебно следствие във въззивната инстанция, становището на представителя на Апелативна прокуратура-Варна е за неоснователност на въззивната жалба. В конкретната пътна ситуация, според прокурора, ако К.К. беше управлявал с разрешената скорост за населено място, до стълкновение със завиващият наляво велосипедист не би се стигнало, т.к. коридорите за движение на двете ППС-та биха се разминали.

В пренията защитникът поддържа въззивната жалба и по-подробно развива доводи в подкрепа на искането за оправдаване на К.К. по повдигнатото му обвинение. Оспорва механизма на инкриминираното ПТП, както относно местоположението на велосипедиста по дължината и ширината на пътното платно, така и досежно скоростта и ъгъла му на завиване вляво, атакувайки обосноваността и правилността на повторната и допълнителните АТЕ-зи по делото. Защитната позиция се разпростира и върху квалифицирания състав по чл.343, ал.3 от НК, обезпечава се с решения на ВАС, от които се черпи извод за недоказаност на обвинението в тази му част.

В лична защита подсъдимият се присъединява към речта на адв.К., в последната си дума моли съда да вземе най-правилното решение.

Въззивната инстанция, в изпълнение на задължението си по чл.313 и чл.314 ал.1 НПК за цялостна проверка правилността на постановената присъда, след като обсъди доводите на страните и извърши собствена оценка на доказателствата по делото и техните източници, прие за установено следното:

Текущото въззивно производство, освен че е второ по ред, се развива и след като делото е връщано в досъдебната фаза, което от своя страна предполага внимателно обследване на процесуалните усложнения в аспекта на чл.335, ал.3 от НПК и на забраната *reformatio in pejus*.

1. Относно забраната за влошаване положението на подсъдимия:

С обвинителен акт от 25.06.2018 година на К.К. е повдигнато обвинение за престъпление по чл.343, ал.1, б.в от НК, т.к. на 21.06.2017 година в гр.Разград, като водач на л.а. „Опел Вектра“ с рег.№РР 1661 АТ, нарушил чл.5, ал.1, т.1, чл.5, ал.2, т.1, чл.20, ал.ал.1 и 2, изр.1 и 2 и чл.21, ал.1 от НК, в резултат на което по непредпазливост причинил смъртта на Пейко И. Белчев, настъпила на 07.08.2017 година.

По този обвинителен акт е образувано НОХД №217/2018 година по описа на РОС. Видно от съдебния протокол (л.41 и сл. от НОХД №217), в проведеното разпоредително заседание не са констатирани отрицателните основания по чл.248, ал.1, т.т.2 и 3 от НПК, като след решаване на всички въпроси, първоинстанционният съд пристъпил към незабавно разглеждане на делото по реда на чл.371, т.2 от НПК, постановявайки присъда №30/24.07.2018 година, с която признал подс.Клаоян К. за виновен в извършване на престъпление по чл.343а, ал.1, б.б вр. чл.343, ал.1, б.в от НК поради нарушение на чл.5, ал.1, т.1, чл.5, ал.2, т.1 и чл.21, ал.1 от ЗДвП и при условията на чл.55, ал.1, т.2, б. от НК му наложил наказание пробация в комплекс от мерките по чл.42а, ал.2, т.т.1, 2 и 6 от НК - първите две задължителни мерки с продължителност от 2 години, а третата с времетраене от една година, в която осъденият да изпълни 100 часа безвъзмезден труд в полза на обществото. Кумулативната санкция е запълнена с наказание от две години лишаване от правоуправление, постановен е оправдателен диспозитив по чл.20 от ЗДвП, на К. са възложени разноските по делото, решено е връщане на ППС-та техните собственици.

Присъдата е протестирана от първоинстанционен прокурор с алтернативни искания за отмяна поради допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, за осъждане на подсъдимия за престъплението по чл.343, ал.1, б.в от НК (обвинение в първата инстанция) или за приложение на чл.54 от НК с увеличаване на наложеното наказание на лишаване от

свобода, което да се изтърпи ефективно.

С решение №224/17.12.2018 година по ВНОХД №367/2018 година, състав на Апелативен съд-Варна отменил изцяло присъда №30/24.07.2018 година по НОХД №217/2018 година, констатирайки в най-обобщен вид следните съществени процесуални нарушения - недостатъци на обвинителния акт в резултат на уведомление от в.л.Серафимов (л.61 от НОХД №217) за допусната смислова грешка в т.3.9 от АТЕ-за (л.148 от ДПр), съществени нарушения по чл.372, ал.4 от НПК и по чл.348, ал.3, т.2, пр.1 от НПК. Процесуалните пороци довели до връщане на делото в разпоредителното заседание в първата инстанция, в което по новообразуваното НОХД №428/2018 година по описа на РОС, с вл.с. определение е констатирано допуснато на досъдебното производство съществено и отстранимо процесуално нарушение, ограничило правото на защита на подсъдимото лице (недостатък на обвинителния акт, предизвикан от вече описаното уведомление на вещото лице), като делото е върнато в тази фаза за отстраняването му.

По-нататък, в досъдебното производство, освен че са назначени повторна и допълнителна АТЕ-зи (л.391 и л.422 от ДПр), обвинението на К.К. е изменено с прилагане на закон за по-тежко наказуемо престъпление по чл.343, ал.3, б.б вр. ал.1, б.в от НК. Изменението не обхваща правните норми на ЗДвП, към които отправя бланкетната диспозиция на чл.343 от НК.

Въззивният състав много внимателно обмисли допустимостта на подобно влошаване положението на подсъдимия, преценявайки същото за незаконосъобразно поради нарушаване на забраната за *reformatio in pejus*. В теорията е изяснено, че тази допълнителна процесуална гаранция за правото на защита намира приложение във всички стадии на процеса, където делото може да достигне при обжалване, както и във всички стадии, в които делото може да бъде върнато от контролните съдилища и в досъдебното производство, когато е върнато от първоинстанционния съд, без значение от пасивността на защитата и подсъдимия (*Митов.Г., Връщане от въззивния съд на делото за ново разглеждане на прокурора, сп.Норма, бр.10/2013*). Връщането на делото в досъдебното производство е силно ограничено с измененията в НПК от 2017 година, като то винаги е подчинено към

гарантиране правото на защита на обвиняемия чрез неговото ефективно реализиране на досъдебното производство. Затова е необходимо след връщането от първоинстанционния съд на делото на прокурора, да бъде обезпечено такова развитие на наказателното производство, което да реализира тази цел (*нак там*). НПК не съдържа правила за проявлението на забраната за влошаване положението на подсъдимия при връщане на делото в досъдебното производство, което поражда и известни затруднения в казус като настоящия. В по-старата правна литература и в съдебната практика на ВС на РБ се приема, че забраната за *reformatio in pejus* не се прилага при връщане на делото на досъдебното производство, което разбиране се основава на законодателно изоставения процесуален модел за равнопоставеност на досъдебната и съдебната фаза. При действието на настоящия основен принцип по чл.7, ал.1 от НПК и подготвителния характер на досъдебното производство, по-новите теоретични източници и решения на ВКС (*напр. Митов Г., Въззивно производство, Сиби 2106, с.232, P153-2011-1 н.о.*), приемат, че забраната за *reformatio in pejus* при връщането от първоинстанционния съд на делото за ново разглеждане на прокурора, засяга само хипотезата на влошаване на положението на подсъдимия чрез прилагане на закон за по-тежко наказуемо без съществено изменение на фактическите обстоятелства, какъвто е настоящия случай. А той е такъв, защото, писменото доказателство, на което се основава привличането на К. като обвиняем за по-тежко наказуемо престъпление (л.187 от ДПр) не е било установено и събрано след връщане делото на прокурора, напротив, било е известно на органите на досъдебното производство, както при привличането на К.К. като обвиняем на 11.05.2018 година, така и при повдигане на обвинение с обвинителния акт от по НОХД №217/2018 година по описа на РОС.

Именно по новото по-тежко обвинение по чл. 343, ал.3, б.б вр. ал.1, б.в от НК, на 31.03.2020 година в РОС е внесен обвинителен акт срещу К.К., за което е и осъден с проверяваната само по жалба на защитника присъда, постановена по НОХД №73/2020 година.

2. По чл.335, ал.3 от НПК:

В пределите на въззивната проверка попада освен правилността на постановената присъда, и действията на съда в първата инстанция. Именно

при последните се набелязват множество процесуални нарушения, част от които съществени по см. на чл.348, ал.3, т.т.1, 2, пр.1 от НПК. По-конкретно, след внасяне на обвинителния акт срещу К.К. за престъпление по чл.343, ал.3, б.б вр. ал.1, б.в от НК, в първоинстанционния съд е образувано наказателно дело от общ характер, определен е съдия-докладчик и е проведено разпоредително заседание с участието на прокурора, подсъдимия и защитника адв.К.. Установените частни обвинители И.Н. и П.И. не се явили, участие в разпоредителното заседание не взел и техният повереник адв.К..

В хода на разпоредителното заседание защитникът заявил желание делото да се разгледа в условията на чл.371, т.1 от НПК, по който въпрос подсъдимият не формирал лична воля. За да се постигне процедурно решение за провеждане на съкратено съдебно следствие, окръжният съд е бил длъжен да изпълни задължението си по чл.372, ал.1 от НПК, т.е. да получи ясно и недвусмислено съгласие от лицата по чл.371, т.1 от НПК да не се провежда разпит на всички или част от свидетелите и вещите лица, като при постановяване на присъдата съответното съдържание на протоколите и експертните заключения да се ползва непосредствено. Неявяването на частните обвинители поставило съда в очевидна невъзможност да ги изслуша по тези въпроси, което довело, по мнение на този състав, до незаконосъобразно отлагане на разпоредителното заседание за друга дата, въпреки наличието на предпоставки това заседание да приключи с насрочване на делото по общия ред. В продължението на това заседание на 16.07.2020 година, частните обвинители отново не се явили, но тогава техният поверени представил еднотипни писмени становища(л.67, л.68 от НОХД), съдържащи съгласие на страните да не се провежда разпит на свидетелите по делото и на всички вещи лица, с изключение на вещите лица по АТЕ-зи, като при постановяване на присъдата непосредствено да се ползва съдържанието на съответните протоколи и експертни заключения от досъдебното производство. От последвалото развитие на съдебното следствие, настоящият състав прави извод, че въпросните извънсъдебни съгласия са възприети от РОС като процедурно удовлетворяващи чл.371, т.1 от НПК, което представлява грубо нарушение на принципа по чл.19 от НПК и на изискването по чл.371 от НПК частните обвинители да бъдат изслушани, т.е. лично и непосредствено в разпоредителното заседание да заявят

процесуалната си позиция относно провеждане на съкратено съдебно следствие.

За да се завърши фактическият състав на особената процедура е необходимо съдът да обяви определение по чл.372, ал.3 от НПК, като обхванатите от съгласието на страните и повереника доказателствени източници и експертизи бъдат приобщени към доказателствената маса по реда на чл.283 от НПК. Подобен акт на окръжния съд липсва, като видно от протоколираното по делото (л.70 от НОХД), решаващата инстанция е преминала към етапа на съдебното следствие без да финализира разпоредителното заседание.

Констатираното съществено процесуално нарушение по чл.348, ал.3, т.1 от НПК и в аспекта на рестрикцията по чл.335, ал.3 от НПК, бе компенсирано в тази инстанция чрез провеждане на съдебно следствие, в което при спазване на принципите по чл.18 и чл.19 от НПК се гарантира правото на подсъдимия по чл.55, ал.1 от НПК да дава обяснения, проведе се разпит на свидетелите по приложението към обвинителния акт, приобщиха се по реда на чл.282 от НПК съдебно-медицинските и химически експертизи от досъдебното производство, извършиха се и нови съдебно-следствени действия по предмета на доказване.

Липсата на акт по чл.248, ал.5 от НПК, налага въззивният състав служебно да се ангажира със становище за липса на нарушение на принципите на местната и родова подсъдност, за отсъствие на основания за прекратяване или спиране на наказателното производство, прави се и констатация, че правото на защита на частните обвинители не е било ограничавано в досъдебното производство, а що се касае до правото на защита на подсъдимия в предходната процесуална фаза, вече бяха развити съображения за съществено нарушение, чиито последици ще се отразят на прилагането на материалния закон. Обсъждането на въпросите по чл.260 от НПК е безпредметно с оглед настоящия процесуален стадий, наличието на упълномощен защитник обезсмисля дискутиране на ситуация по чл.94 от НК, няма предпоставки и за установяването на другите процесуални участници сред посочените в чл.248, ал.1, т.5 от НПК. Разгръщането на съдебно следствие в тази инстанция обезпечи в максимална степен доказателствените

инициативи на страните, а що се касае до взетата мярка за неотклонение на подсъдимия, същата би могла да е обект на въззивно обсъждане, ако се достигне до някоя от хипотезите по чл.340, ал.3 от НПК.

И при второто разглеждане на делото се констатира допуснато процесуално нарушение от категорията на абсолютните по чл. 348, ал.3, т.2, пр.1 от НПК. Първоинстанционният съд е приел фактическа установеност на деянието, която изцяло възпроизвежда фактическата обстановка в обвинителния акт, без да извърши необходимия доказателствен анализ и без да ангажира становище относно наведените от защитата възражения за необоснованост и неправилност на повторната и допълнителните АТЕ-зи, за неизяснения механизъм на произшествието, за евентуалната непредотвратимост на удара и при скорост от 50 км/ч, за генезиса на общественотоопасната последица. Поради ограничението по чл.335, ал.3 от НПК, въззивният състав е призван със своето решение да отговори на оспорващите доводи и по фактите, и по правото.

3.По фактите:

В пределите на предмета на делото, доказателствената дейност на настоящата и на първата инстанция се развива при условията на пълно съдебно следствие. На проверка са подложени всички доказателства и източниците им от досъдебното производство, изслушани са изготвените по делото експертизи, по инициатива на страните и служебно доказателствената съвкупност е попълнена с писмени доказателства и допълнителна АТЕ-за. След собствена цялостна преценка на доказателствения материал по делото, въззивният състав не намери причина да се разграничи от приетите за установени от окръжния съд фактически положения, които накратко са следните:

Подсъдимият К.К. е неспособен водач на МПС поради отнемане на всички контролни точки в периода от 25.08.2011 година до 13.04.2012 година включително. Свидетелството му за правоуправление е иззето от органите на МВР на 13.04.2012 година, като еднократно след това е санкциониран по ЗДвП.

Пострадалият П.Б., на 63 години, живеел в с.Благоево, но работел в

гр.Разград. Той ежедневно пътувал разстоянието от селото до гр.Разград и обратно със собствен велосипед, тръгвайки обичайно за работа около 5.30 часа сутринта и прибирайки се след 18.00ч.

На 21.06.2017 година около 19.00 часа, пострадалият управлявал велосипеда си по бул.“Априлско въстание“ в гр.Разград, от центъра към изхода за с.Гецово, преди отклонението за с.Благоево. В този участък пътят е с две платна за движение, разделени от затревена зона. Пътното платно към с.Гецово е еднопосочно, двулентово, широко 7.60 метра, с маркировка МЗ. На посочената дата настилка била суха, от дребнозърнест асфалт, в добро състояние, без повреди, пътният участък бил прав и хоризонтален, видимостта била добра, времето слънчево.

Велосипедистът се движил със скорост около 12 км/ч, праволинейно, близо до десния край на пътното платно. На багажника на колелото с ластик била закрепена пластмасова касетка, в която били поставени покупки.

В същото време, посока и пътен участък, неспособният К.К. управлявал с около 84.50 км/ч л.а. "Опел Вектра " с рег. № РР 1661 АК при ограничение на скоростта за населеното място до 50 км/ч. Той се движил попътно и зад велосипедиста, възприемайки го добре. Когато го приближил на около 33.50 метра, велосипедистът започнал да отклонява колелото наляво, за да заеме лявата лента за предстоящия завой за с.Благоево. В този момент за движението на подсъдимия възникнала опасност, която той не успял да избегне заради превишената си скорост от 84.50 км/ч. Последвал попътен удар в дясната пътна лента на отстояние от 2.10 метра до 2.30 метра вляво от десния край на платното за движение, между задното колело на велосипеда и предната дясна част на автомобила.

В резултат на удара, тялото на пострадалия се издигнало нагоре, после паднало върху предното стъкло на колата, последвало отхвърляне напред и наляво, падане на асфалта и плъзгане напред. В идентична посока бил отхвърлен велосипедът. Продуктите от касетката – две опаковки за яйца, брашно, шушляково яке и чанта от мушама, излетели и се разпилели близо до левия край на пътното платно, изпаднали също седалката на колелото и пластмасовата щайга.

Подсъдимият спрял колата на около 53 метра след мястото на удара. После веднага отишъл при пострадалия, повдигнал му главата и поставил бутилка вода под нея, проверил дали не си е глътнал езика, обърнал с помощта на друго лице тялото на дясната страна.

Сигнал за пътния инцидент до тел.112 подали св.св.Д. и И. – участници в движението по същото време и на същото място.

В един момент подсъдимият спрял грижата за пострадалия и позвънил на брат си - св.Я.К.. Последният бързо дошъл на място, последван и от свои служители.

По сигнала пристигнали специализирани автомобили на ЦСМП-Разград и ОДМВР - Разград. На пострадалия била оказана първа помощ, по-късно и хоспитализиран. Въпреки проведеното лечение, на 07.08.2017 година П.Б. починал в резултат на причинената при катастрофата тежка закрыта ЧМТ и усложненията от нея.

Така изложената от настоящата инстанция и описана в мотивите към проверяваната присъда фактическа обстановка се подкрепя от съвкупния анализ на всички събрани доказателства и доказателствени средства.

4.По въззивната жалба:

Подсъдимият дава обяснения за пръв път в тази инстанция, твърдейки че докато се движил в лявата лента, възприел от 100-150 метра намиращия се най-вдясно на пътя велосипедист, който се движил праволинейно. Рязкото преминаване на последния в най-лявата лента в посока с.Благоево, предизвикало непредотвратим удар. К. заявява, че спрял автомобила веднага, отишъл да помогне на пострадалия, след което преместил колата най-вдясно, за да не затруднява движението.

Варненският апелативен съд извърши на основание чл.13, чл.14, чл.18, чл.107, ал.3 и ал.5 от НПК проверка на версията на подсъдимия чрез анализ на всички доказателства и доказателствени средства в обхвата на очертания с обвинителния акт предмет на доказване по делото, изискващ отговор на два въпроса - има ли допуснато нарушение на правилата за движение по пътищата от подсъдимия като водач на лек автомобил и налице ли е пряка

причинна връзка на това нарушение със съставомерния резултат. В светлината на основните възражения на защитата, спорните моменти с отношение към преценката за доказаност на обвинението касаят два основни момента –разположението на участниците в процесното ПТП преди удара и генезиса на настъпилото произшествие.

По тези спорни моменти:

Зоната на пътното произшествие се характеризира по безспорен начин чрез протокол за оглед (л.18 и сл. от ДПр), снимков материал, изготвен при провеждането му (л.24 и сл. от ДПр), гласни доказателства в показанията на разпитаните свидетели и обясненията на подсъдимия. По делото няма индикации за опорочаване на доказателствените източници и ВДС-ва, което мотивира въззивния състав да ги кредитира изцяло. От така обособената доказателствена основа следва, че процесният инцидент е възникнал в чертите на населено място, при отлична видимост, в условията на хоризонтален пътен участък, без неравности по него, при предстоящо отклонение наляво (обзорна сн.3 на л.24 от ДПр, показания на св.св.Ц., А., Х., обяснения на подс.К. - ВНОХД). При огледа не са фиксирани спирачни следи, обозначени са обективни находки, повечето от които разположени в лявата лента за движение. Изяснени са уврежданията по предна дясна част на л.а. - счупени челно стъкло, преден десен мигач, калник и странично дясно огледало (протокол за оглед л.18 от ДПр, детайлни фотоснимки с №№13, 14, 15 на л.28 от ДПр), а на сн.7 (л.26 от ДПр) е отразено състоянието на велосипеда – с деформирана капла на задното колело, отделена седалка от оста, завъртяно надясно кормило на около 90 градуса (повторна АТЕ л.393 от ДПр).

Безпротиворечивостта на доказателствената основа относно следите от престъплението, позволява на настоящия състав да проведе задълбочена оценка на достоверността на обясненията на подсъдимия в тази инстанция за мястото на удара, както и на обосноваването и правилността на изчисленията за отстояния и скорост, направени от в.л.Г. в основната и допълнителната АТЕ-зи в досъдебното производство. След съпоставката на протокола за оглед и снимковия материал с показанията на св.св.И., Д., М., Ц., Х., Я.К., п.л.М., въззивният състав прави извод, че към момента на огледа обективните

находки са изследвани в съответствие с чл.156, ал.3 от НПК. На преките доказателства в показанията на св.св.Д. (л.л.61, 73 ВНОХД), А. (л.л.58 гръб, 59, 72 гръб, л.73 от ВНОХД, л.80 от ДПр), М. (л.л.71, 89 от ДПр) противоречат обясненията на подсъдимия за преместване на автомобила след удара, като с оглед констатираната недоверителност на гласния доказателствен източник, въззивният съд приема същия в тази част за обслужващ правото му на защита.

При липсата на всякакво съмнение в законосъобразното фиксиране на следите от престъплението, въззивният състав уверено кредитира заключението на повторната и допълнителните АТЕ-зи относно мястото на удара. То (мястото) се обосновава, освен с обективните находки, и с травмите по тялото на пострадалия, изводими от две СМЕ-зи (л.л. 102, 154 от ДПр). Заключениета се поддържа от в.л.Т. (л.л.55, 56 гръб от ВНОХД), като въз основа на тях въззивният състав приема, че причината за смъртта на П.Б. е тежката закрыта ЧМТ в резултат на инкриминираното ПТП, предизвикана от пръснати контузионни огнища в мозъка във фаза на обратно развитие, остеокластична трепанация на черепа, резорбиращ се хематом под твърда мозъчна обвивка по базата на черепа, кръвенист ликвор в мозъчните стомахчета, травматична кома, разлято кръвонасядане по вътрешната повърхност на меките черепни обвивки в лява челно- слепоочна-теменна област, белезникаво-розовеещи участъци от епителизация на кожата по челото, лява скулова област, над дясна скула и гърба на носа, данни за счупване на носни кости и ляв горночелюстен синус, както и настъпилите усложнения от тази травма. На изричен коментар се подлага и заключението на СМЕ (л.102 от ДПр), установяващо травми по горни и долни крайници предимно вляво, които имат пряка връзка с положението на тялото при реализирания удар, обусловено от позицията на велосипеда леко косо вляво, и изпадането на това тяло на подлежащия терен след това.

При обективната доказателствена основа и приложения научен подход от обсъжданите автотехнически експертизи, няма и не може да има спор, че мястото на удара между управлявания от подсъдимия автомобил и велосипедиста е в дясната лента за движение на пътното платно от гр.Разград към с.Гецово, по-конкретно в зоната от 2.10 метра до 2.30 метра от неговия десен край и при всички случаи преди установената близо до средата на

платното седалка от велосипеда, която се е отделила от колелото в резултат на удара (л.150 от НОХД).

Защитата неуспешно се опитва да внесе съмнение в мястото на състълкновението по ширината и дължината на пътното платно, основавайки се на недоверителните обяснения на подс.К. (л.63 гръб, л.64 от ВНОХД). Доколкото същите станаха факт едва в настоящата инстанция, въззивният състав прецени за нужно назначаването на допълнителна АТЕ-за, която в известна степен дублира задачата по т.5 от допълнителната АТЕ - л.129 от НОХД, но ситуацията бе процесуално неизбежна, т.к. към момента на първото задание в окръжния съд, фактическата основа не е била попълнена с каквито и да е доказателства, индикиращи удар в лявата лента за движение, което тогава недопустимо е поставило вещото лице в ситуация да изгражда хипотези. И след съответния експертен анализ на новосъбраните гласни доказателства, вещото лице не променя заключението си, че е невъзможно този удар да се е реализирал в лявата лента за движение по две генерални причини - няма прегазване на тялото на пострадалия и на пластмасовата касетка, и още нещо в допълнение - каплата на задното колело на велосипеда е леко изкривена, който факт също изключва механизъм на прегазване (сн. №7, л.26 от ДПр).

Конкретизираното място на удара се съпостави с обясненията на подсъдимия относно разположението на пострадалия на пътното платно и видимостта му към него (л.63 гръб, л.64 от ВНОХД), като с оглед тяхното пълно съвпадение, се наложи извод за обоснованост на обвинителната теза относно движението на П.Б. на инкриминираната дата - праволинейно, близо до десния край на пътното платно.

Досежно механизма и формирация фактор за настъпилото ПТП, защитата съвсем неуспешно атакува изводите на повторната и допълнителната АТЕ-зи относно скоростта на движение на участниците в ПТП-то. В пълно съответствие с показанията на св.св.И.Н. и П.И. (л.л.56 и 99 от ДПр), с обективните находки на местопроизшествието, с хоризонталния пътен участък, с обективно действащите фактори (възраст на пострадалия, време на ПТП-то, товар и пр.), както и с верифицираните научни методи е определена скоростта на движение на велосипедиста преди момента на удара,

която неправилно се възприема от защитата за негова постоянна скорост на движение. При съблюдаване на уврежданията по тялото на Белчев, ръстта му и побитостите по предното панорамно стъкло е обоснована скоростта на л.а. към началото на сблъсъка - около 84.50 км/ч. Напълно неоснователни при тези формиращи фактори са оспорващите доводи на адв.К. относно причинния процес по счупването на предното стъкло на автомобила – това да е станало с някой от намерените предмети на местопроизшествието, като подобна хипотеза се отхвърля уверено на базата на разкъсванията на стъклото в горната му част, възможни само при удар на човешко тяло в него (л.л.76, 151, 152 от НОХД), кореспондиращи с характеристиката на уврежданията по пострадалия – тежка ЧМТ и травми предимно в лявата част на горни и долни крайници.

За настоящия състав, траекторията на движение на велосипеда към отклонението за с.Благоево е неоспорима – касае се парабола с променлив радиус, в чиито предели действат различни по големина центробежна и напречна сили (л.л.72, 73 от НОХД). Убедителни са разясненията на вещото лице относно ъгъла на параболата, като при промяна на величината с която е работила основната експертиза, би се достигнало до различно фактическо положение от установеното по делото.

Така, въз основа на гореобсъдените доказателства, техните източници и на обосноващите и правилни изчисления за отстояния и скорост, въззивният състав приема механизма на ПТП-то за напълно изяснен – то е възникнало при попътен удар между движещия се направо л.а.“Опел Вектра“ и завиващия леко косо наляво велосипедист, при който тялото на П.Б. се е издигнало нагоре, последвал втори удар на тялото в предното стъкло, след което това тяло е отхвърлено напред и наляво на 68.80 метра след ОР1, където е намерено петното от кръв (протокол за оглед, снимки с №№5, 6, 9 от ДПр). При това движение са изпаднали спортната шапка, превозваните предмети, седалката на велосипеда, с изключение на мушамената чанта, която е била пренесена от колата и отделена под въздействието на инерционните сили малко по-напред от мястото на установяване на МПС-то (л.75-л.76 от НОХД).

При извода за обоснованост и правилност на заключенията на

повторната и допълнителните АТЕ-зи, въззивният състав приема за установено, че от момента на възникване на опасността за водача, а това е изненадващото отклонение наляво от велосипедиста, автомобилът се намирал на 33.50 метра от мястото на удара, при опасна зона от 77.10 метра при скорост преди удара около 84.50 км/ч и 34.90 метра при скорост от 50 км/ч. Съобразно заключението на допълнителната АТЕ-за от досъдебното производство, водачът би могъл да спре в границите на 33.50 метра от мястото на удара, ако скоростта му е била 48.60 км/ч, но също така при управление със скорост от 50 км/ч, траекториите на автомобила и велосипеда биха се разминали. Основавайки се само на първата част на заключението, защитникът поддържа невярната теза за непредотвратимост на произшествието и при разрешената скорост от 50 км/ч, с каквито доводи се мотивира претенцията за отпадане отговорността на К.К.. Становището на защитата не може да бъде споделено, защото то почива на погрешното тълкуване на заключението на допълнителната експертиза относно скоростта, с която произшествието не би настъпило, а това е разрешената от чл.21, ал.1 от ЗДвП скорост за движение в населено място от 50км/ч, при която не би възникнала опасната пътна ситуация поради разминаване на двамата участници в движението. В постоянната съдебна практика се застъпва становището, че отговорността на подсъдимия би могла да бъде ангажирана за нарушение на правилата за несъобразената скорост, но само ако движението с превишена скорост не е в причинна връзка с настъпилия съставомерен резултат. В конкретният случай именно движението с превишената скорост е поставило началото на причинно-следствения процес с настъпилите последици, предвид характера на същите по размер и обхват, с оглед на което е правилен изводът на окръжния съд, че именно допуснатото от страна на подсъдимия нарушение на предписанието на чл. 21, ал.1 ЗДвП го е поставило в невъзможност да предотврати настъпването на вредоносните последици, разминавайки се с насочилия се за ляв завой пострадал велосипедист. Нарушенията по чл.20, ал.1, и чл.20, ал.2, изр.1 и 2 от ЗДвП нямат връзка с развилия се причинен процес, поради което и оправдаването на подсъдимия за тях е законосъобразно. Що се касае до нормите на чл.5, ал.ал.1 и 2, т.1 от ЗДвП, които съдържат в най-общ вид правила за участниците в движението, то същите не могат да запълнят бланкета на престъпния състав, доколкото подсъдимият е допуснал нарушение на

специална норма относно режима на скоростта.

От горепосочените обективни признаци се извлича и субективната страна на деянието - несъзнавана непредпазливост, при която подсъдимият К. не е предвиждал настъпването на обществено опасните последици, но допускайки нарушение, изразено в управление на МПС с превишена скорост, сам се е поставил в положение да не може да избегне произшествие.

Обективната характеристика на деянието изключва наличие на самонадеяност, каквато форма на вина неправилно е приела проверяваната инстанция.

Все по приложението на материалния закон, въззивният съд счита, че подсъдимият следва да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение за квалифицирания състав на чл.343, ал.3, б.б от НК, т.к. само по този начин ще се компенсира допуснатото съществено нарушение на правото му на защита при повторното връщане на делото в досъдебното производство. Иначе, няма спор, че към датата на деянието той е бил неправопособен поради отнемане на всички контролни точки с влезли в сила наказателни постановления (л.47 и сл. от ВНОХД), а предприетите от негова страна целенасочени действия по укриване авторството на деянието, доказват знанието му за това обстоятелство. Извън материалноправната квалификация, фактът на неправопособността има собствено място и роля при индивидуализация на наказанието.

Във връзка с правилното прилагане на материалния закон, въззивният съд обмисли в светлината на указанията по т.5 от ППлВС 1-1983 дали действията на подсъдимия след деянието имат отношение към намаляващото отговорността обстоятелство по чл.343а от НК – оказване помощ на пострадалия, достигайки до съответен положителен извод. Както от фактическите положения по обвинението, така и чрез показанията на св.св.А. (л.58 гръб, л.59 от ВНОХД), Д. (л.84-л.85 от ДПр), Я.К. (л.62 от ВНОХД), М. (л.71 и л.89 от ДПр), И. (л.73 от ДПр) е установено, че след ПТП-то подсъдимият е проверил дишането на пострадалия, бръкнал е в устата, за да извади езика му, обърнал го е на дясната страна с цел улесняване работата на сърцето, стабилизирал е главата с поставяне на бутилка вода под нея, като целият този комплекс от мерки е бил предприет приживе на Белчев и

несъмнено субективно и обективно е бил насочен към спасяване на живота му, а по обема си това са все действия, които подсъдимият е предприел с оглед на конкретните си възможности и обективните условия, като законът не поставя изискване опитът за спасяване на пострадалия да е успешен. Обстоятелството, че междувременно подсъдимият е правил опит да заблуди органите на разследването в авторството на автопроизшествието е без значение за квалификацията на деянието, което обективно е извършил (Р 169-1994-3 н.о.). Без значение за приложението на закона е и фактът, че при оказване на помощта е участвало и друго лице (Р 1042-1970 -3 н.о., Р80-1971-3 н.о.).

В обобщение, налице е основание за изменение на присъдата с приложение на закон за по-леко наказуемо престъпление по чл.343а, ал.1, б.б вр. чл.343, ал.1, б.в от НК, като подсъдимият бъде оправдан по обвинение му относно квалифицирания състав по чл.343, ал.3, б.б от НК

Изменението на материалноправната квалификация на деянието изисква индивидуализация на наказанието в санкционните граници на привилегирования състав. В тази си дейност, настоящата инстанция се придържа към изискването за комплексна и съвместна оценка на индивидуалната тежест на конкретната проява, с данните за личността на дееца и с всички останали обстоятелства, които имат значение от повече или по-малко интензивно наказателно въздействие, с оглед комплексното реализиране на целите на специалната и генералната превенция.

Данните по делото налагат извод, че обществената опасност на деянието не се отличава от обичайната такава на сродни пътни произшествия, доколкото тежестта на съставомерния резултат от една страна, а от друга оказаната помощ на пострадалия, са взети предвид при определяне квалификацията на престъплението и на следващата се от закона санкция.

Що се касае до личността на дееца, доказателствено са обезпечени обстоятелства, които отегчават отговорността и вината му - установената неспособност към датата на деянието, високият интензитет на извършване на нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП и на степента, в която това нарушение засяга обществените отношения, свързани с регулиране на движението по пътищата и упражняването на тази дейност, съставляваща

източник на повишена опасност. В конкретния случай деецът е имал безусловна забрана за превишаване скоростта на движение в чертите на населено място, с което подс.К. съзнателно не се е съобразил, съществено надвишавайки максимално разрешената скорост. Освен посоченото, само ден преди реализиране на инкриминираното деяние, подсъдимият е осъден с вл.с. съдебен акт по НОХД №471/2017 година на Разградския районен съд за престъпление по чл.354а, ал.3, т.1 от НК, за което му е наложено наказание от девет месеца лишаване от свобода, отложено с минимален изпитателен срок. Съвместната преценка на тези обстоятелства, убедително свидетелства за едно занижено правосъзнание у дееца.

От друга страна към датата на престъплението същият е бил в млада възраст, на 19.07.2018 година е станал баща, ползва се с добра трудова характеристика (л.38-л.40 от НОХД №217/2018 година, приобщени в настоящето въззивно производство).

Значение за индивидуализацията на наказанието има и същественият принос в причинния процес на инкриминираното произшествие на допуснатите груби нарушения от пострадалия велосипедист на правилата за движение по чл.5, т.1, чл.25, чл.26, чл.28, ал.1, т.1 от ЗДвП. Евентуалното допълване на комплекса с противоправност по чл.15, ал.4 от ЗДвП би било във вреда на подсъдимия, т.к. биха се завишили отрицателно действащите за него фактори в конкретната пътна ситуация. Няма данни и за криволичещо движение на починалия велосипедист преди удара, поради което доказателствените усилия не се развиха в желаната от защитника насока.

Макар и значителна, степента на съпричиняване не може да се разглежда на плоскостта на чл.55 от НК, т.к. не носи нетипичен и/или изключителен характер.

Преценявайки съотношението на смекчаващите и отегчаващи обстоятелства, въззивният съд установи, че първите преобладават и в този смисъл наказанието следва да бъде определено при отчитане на установения им превес, поради което индивидуализира същото в размер под средния към общия минимум на предвиденото наказание по чл.343а, ал.1, б.б от НК, а именно една година лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим по чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС.

Въззивният състав не установи основанията за приложение на чл.55 от НК, в каквато насока се съдържа искане във въззивната жалба. Принципно, наличието и на отегчаващи обстоятелства, както е в случая, само по себе си не изключва възможността за определяне на наказанието в условията на чл. 55 от НК, както и несъмнено в случая, смекчаващите обстоятелства имат превес, но в своята съвкупност същите не покриват изискването за многобройност, нито пък някое от тях разкрива изключителност. От друга страна не е налице и кумулативното изискване - и най-лекото предвидено наказание да се явява несъразмерно тежко за подсъдимия К.. При предвиденото в санкционната част на чл.343а, ал.1, б.б вр. чл.343,ал.1 б.в от НК наказание до четири години лишаване от свобода и отсъствие на долна граница, приложението на разпоредбата на чл.55 от НК би имало за резултат определяне на друг вид наказание, а именно пробаия, което наказание в конкретния случай несъмнено би било в конфликт с изискването за справедливост на наказанието, както в аспекта на индивидуалната превенция, така и в аспекта на генералната превенция с оглед тежестта на конкретното престъпление и относимия дял на сходни нему противоправни прояви в общественния сектор.

Липсата на протест по останалата част на проверяваната присъда с отношение към наказанието, прави безпредметно развиването на повече съображения.

При служебната проверка на обжалваната присъда в частта за разносните и веществените доказателства, не се констатираха основания за отмяна или изменение. В настоящата инстанция се направиха нови разноси за пътни разходи на свидетели и вещото лице Г. в размер на 149.46 лева, както и сумата от 100 лева за възнаграждение на същото вещо лице, които по общото правило на чл.189, ал.3 от НПК следва да се възложат на подсъдимия.

При гореизложените съображения и на основание чл.337, ал.1, т.т. 1 и 2 и чл.338 от НПК, съставът на Варненския апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда №260001/04.02.2021 година, постановена от състав на ОС-Разград по НОХД №73/2020 година с прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление по чл.343а, ал.1, б.б вр. чл.343, ал.1, б.в от НК, като

оправдава К. АН. КР. по обвинението му относно квалифицирания състав по чл.343, ал.3, б.б от НК и намалява наказанието на една година лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим по чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

ОСЪЖДА К. АН. КР. да плати направените разноси в размер на 249.46 лева в полза на Държавата, по сметка на Апелативен съд-Варна.

Решението подлежи на обжалване и протестиране пред ВКС в 15-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____